

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ**

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ, 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2023

Αγαπητοί μου πατέρες,
Αγαπητοί μου εν Χριστώ αδελφοί,

Ἄς δοξάσουμε καί ἄς εὐχαριστήσουμε τόν Ἅγιο Θεό, γιατί μᾶς ἀξίωσε γιά ἄλλη μιά φορά νά πανηγυρίσουμε τή μνήμη τοῦ μεγάλου Ἁγίου τῶν νεωτέρων χρόνων, τοῦ «προφήτη τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ», τοῦ «Διδάχου τοῦ Γένους», τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Ὁ πατρο-Κοσμᾶς εἶναι γιά τήν ἡρωϊκή καί ἀγιοτόκο γῆ τῆς Αἰτωλίας καί γιά μᾶς τά τέκνα της, μιά ξεχωριστή μορφή, ιδιαίτερα ἀγαπημένη καί σεβαστή. Εἶναι ὁ δικός μας ἄνθρωπος, ὁ ἀδελφός καί πατέρας μας, ὁ συμπατριώτης μας. Ἀπό τά σπλάγχνα μας προήλθε ὁ μέγανός αὐτός Κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ ἀκαταπόνητος Ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας· ὁ Απόστολος τοῦ Ἔθνους σέ καιρούς πού «ὄλα τά ἴσκιαζε ἢ φοβέρα καί τά πλάκωνε ἢ σκλαβιά». Εἶναι, λοιπόν, τιμή καί δόξα γιά τόν τόπο μας, πού καυχᾶται γιά τά σπάργανά του, ὅπως λέγει ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄς δοῦμε, γιά λίγα λεπτά, ἀδελφοί μου, τή μεγάλη αὐτή ἀποστολική μορφή, γιά νά λάβουμε πολύτιμα διδάγματα γιά τόν ἀγῶνα μας, ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί καί Ἑλληνες τοῦ 21ου αἰῶνα. Γιατί ὅπως ὅλοι οἱ Ἅγιοι, ἔτσι καί ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ιδιαίτερα αὐτός θά μπορούσα νά πῶ, δέν εἶναι ἄνθρωπος μόνο τῆς ἐποχῆς στήν ὁποία ἔζησε, ἀλλά ἔχει λόγο καί παρουσία ζῶσα καί ἐνεργή, «ὑπέρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον», σέ ὅλους τούς χρόνους καί τούς καιρούς τοῦ ἐθνικοῦ καί πνευματικοῦ μας βίου.

Ὁ κατά κόσμον Κώνστας γεννιέται τό 1714. Ὁ ἴδιος σέ μιά Διδαχή του λέγει γιά τήν κατά σάρκα καταγωγή του: «Ἐμένα ἢ πατρίδα μου ἢ γῆϊνος, ἢ ματαία, εἶναι ἓνα χωρίον ὅπου λέγεται Ἀποκοῦρον». Ἐννοεῖ τό Ἀποκοῦρον τῆς Ναυπακτίας. Κατά ἄλλους μελετητές βέβαια, καί κυρίως κατά τόν Ἅγιο Νικόδημο τόν Ἀγιορείτη, πατρίδα του εἶναι τό χωριό Μέγα Δένδρο Αἰτωλοακαρνανίας. Ὅπως καί νά ἔχει τό πρᾶγμα, γεννιέται ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς, πού φροντίζουν νά μάθει γράμματα σέ καλές σχολές καί μέ ὀνομαστούς δασκάλους: ἀρχαῖα ἑλληνικά, λατινικά, φιλοσοφία, θεολογία, ρητορική, ἠθική, μαθηματικά, φυσική, ἀκόμα καί ἰατρική, στήν ὁποία μάλιστα δείχνει μιά ξεχωριστή προτίμηση.

Τελευταία σχολή, ἀπό τήν ὁποία ἀποφοιτᾷ τό 1760, εἶναι ἡ Ἀθωνιάδα

Σχολή τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Εἶναι 45 περίπου ἐτῶν καί ὄριμος πιά, τόσο ἡλικιακά ὅσο καί πνευματικά, κείρεται μοναχός στήν Ἱερά Μονή Φιλοθέου, παίρνοντας τό μοναχικό ὄνομα «Κοσμᾶς». Δεκαεπτὰ χρόνια παραμένει στήν ἡσυχία, ἀσκούμενος, προσευχόμενος, καλλιεργώντας στήν ψυχή του τά ἀνθη τῶν ἀρετῶν, ἰδιαίτερος τήν ἀγάπη γιά τόν Θεό καί τούς συνανθρώπους του. Αὐτό πού ἀπασχολεῖ τή σκέψη του, αὐτό γιά τό ὁποῖο προσεύχεται μέ δάκρυα καί πόνο, εἶναι τό σκλαβωμένο Γένος του, οἱ ἀδελφοί χριστιανοί, πού ὑποφέρουν κάτω ἀπό τόν ζυγό ἑνός βάρβαρου καί ἀλλόθρησκου κατακτητή. Τότε παίρνει τίς μεγάλες καί γενναῖες ἀποφάσεις, αὐτές πού μόνο μεγάλες καρδιές μποροῦν νά πάρουν. Νά πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος τήν ἀπόφασή του νά ἐργαστεῖ ἱεραποστολικά γιά τούς ὑπόδουλους Ἑλληνας:

«Πόθεν παρακινήθηκα, ἀδελφοί μου, διά νά βγῶ καί νά κηρύξω, θέλω νά σαῶ τό φανερώσω. Μελετώντας τό Ἅγιον καί Ἱερόν Εὐαγγέλιον, σιμά εἰς τά ἄλλα εὗρον καί τοῦτον τόν λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστός μας. Πῶς δέν πρέπει κανένας Χριστιανός, ἄνδρας ἢ γυναικα, νά φροντίζει διά τόν ἑαυτόν του μόνον. Ἀλλά νά φροντίζει καί διά τούς ἀδελφούς του νά μὴν κολασθοῦν. Ἀκούγοντας καί ἐγώ, ἀδελφοί μου, τοῦτον τόν γλυκύτατον λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστός μας, μ' ἔτρωγεν ἐκεῖνος ὁ λόγος μέσα εἰς τήν καρδίαν μου, ὡσάν τό σκουλήκι ὅπου τρώγει τό ξύλον. Ἔτσι συμβουλευθήκα τούς πνευματικούς μου τούς πατέρας, ἀρχιερεῖς, πατριάρχας, καί ὅλοι μέ ἐπαρεκίνησαν νά τό κάμω. Καί μοῦ εἶπαν, τέτοιον ἔργον καλόν καί ἅγιον εἶναι. Ὅθεν ἄφησα τήν ἰδικήν μου προκοπήν καί ἐβγήκα νά περιπατῶ ἀπό τόπον εἰς τόπον. Νά διδάσκω τούς ἀδελφούς μου».

Νά, λοιπόν, τό πρῶτο κυρίαρχο χαρακτηριστικό τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἁγίου. Μέ τήν εὐλογία τῶν πνευματικῶν του πατέρων, τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, γίνεται πεζοπόρος τοῦ Θεοῦ, ἱεραπόστολος. Τό κήρυγμά του ἀπλό, χωρίς ρητορικά σχήματα, κατεβαίνει στό ἐπίπεδο τῶν ἀκροατῶν του. Τούς μιλά ὡς ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπο, ὡς ἀδελφός πρὸς ἀδελφό. Παράλληλα, ἡ ἁγία καί ἀσκητική του ζωή, μέ τά θαυμαστά καί παράδοξα πού ἐπιτελοῦνται μέ τόν λόγο καί τήν προσευχή του, γίνεται ἡ καλύτερη συνήγορος τῆς ἀλήθειας τῶν κηρυττομένων.

Τέσσερις φορές περιοδεύει στήν Ἀλβανία, στή Μακεδονία, στή Θεσσαλία, στή Στερεά Ἑλλάδα, στή Ναύπακτο, στήν Ἥπειρο, στό Γαλαξίδι, στό Ἀγρίνιο, στό Μεσολόγγι, σέ ὅλη τήν Αἰτωλοακαρνανία, στήν Κέρκυρα, στήν Κεφαλλονιά, στή Λευκάδα, στή Ζάκυνθο, στή Σκιάθο, στή Σκόπελο καί ἄλλου. Νύχτα, μέρα, χειμῶνα, καλοκαίρι, σέ βροχές καί καταγίδες, στά φοβερά χιόνια τῆς Πίνδου, τοῦ Ὀλύμπου, τῆς Χειμάρρας, τῆς Κρόγιας, τῆς Καστοριάς, τοῦ Μοναστηριοῦ, τῶν Χασίων, τοῦ Βέρμιου, τοῦ Γράμμου, τοῦ Βάλτου, τῶν Ἀγραφῶν, περπατᾷ ἀκούραστος, μέ ἕνα σκοπό καί μία σκέψη: τήν πνευματική, ἠθική καί ἐθνική ἀνύψωση τοῦ Γένους του.

Ὅπου κι ἂν πηγαίνει, στήνει ἕναν Σταυρό καί ἐκεῖ κηρύττει τόν Χριστό.

Ὁ ἀπλὸς ἀλλὰ προφητικὸς λόγος τοῦ ἔχει χάρη Θεοῦ καί γι' αὐτὸ ἀνασταίνει νεκρωμένες συνειδήσεις· ἀνοίγει ὀρίζοντες· χαράζει δρόμους· ἡμερώνει ἀγρίους· καταπραῦνει ληστές· κάνει ἐλεήμονες τοὺς ἀσπλάγχχνους, εὐλαβεῖς τοὺς ἀνευλαβεῖς, μετανοημένους τοὺς ἀγροίκους καί ἀμαθεῖς· συμφιλιώνει ἀνδρόγυνα· διεφθαρμένες γυναῖκες μεταστρέφει στήν ἐγκράτεια· ὁδηγεῖ στήν ἐξομολόγησι, στή νηστεία, στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων· πολεμᾷ τὴν πορνεία· διδάσκει γιὰ τὴ μεγάλη ἀξία τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας, τὴν

ιερότητα τοῦ γάμου καί τὴν ἰσότητα τῶν δύο φύλων· ἐπιμένει στήν σημασία τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ, στήν περίθαλψη τῶν πτωχῶν, τῶν ὀρφανῶν, τῶν παιδιῶν· ὑποστηρίζει τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς καί τονίζει τὴ μεγάλη σημασία τοῦ ἐκκλησιασμοῦ· ἀνακόπτει τοὺς ὀμαδικούς ἐξισλαμισμούς σέ ἐποχές πού ὀλόκληρα χωριά, μαζί μέ τόν παπᾶ τους, ἐξισλαμιζόνταν· στήνει ὅπου βρεθεῖ ἱερές κολυμβήθρες, τελεῖ βαπτίσεις, εὐχέλαια, παρακλήσεις, Θεῖες Λειτουργίες· σκορπᾷ στόν βασανισμένο λαὸ τὴ χάρη καί τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Δίκαια ἢ

Ἐκκλησία τοῦ ἀπονέμει τόν τίτλο ὄχι ἀπλῶς τοῦ ἱεραποστόλου, ἀλλὰ τοῦ Ἰσαποστόλου!

Τὸ δεύτερο χαρακτηριστικὸ του, ὁ δεύτερος τίτλος καί τό εὐσημο τοῦ ταπεινοῦ Πατροκοσμᾶ: Ἐθναπόστολος! Γίνεται ὁ Ἅγιος τῶν Πανελλήνων, πού κρατᾷ τὰ ἱερά καί τὰ ὄσια τῆς φυλῆς. Πῶς; διὰ τῆς μαθήσεως τῶν γραμμάτων.

Σέ ὅποια περιοχὴ κηρύττει τόν Χριστό, τονίζει συνάμα καί τὴν ἀνάγκη καί τὴν ἀξία τῆς ἑλληνικῆς παιδείας· μιᾶς παιδείας χριστοκεντρικῆς καί ἀνθρωποπλαστικῆς. Βροντοφωνάζει: «Διὰ νὰ γνωρίζετε τόν πραγματικὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ μαθαίνετε γράμματα. Δέν μαθαίνονται ὅμως τὰ γράμματα χωρὶς σχολεῖα. Διὰ τοῦτο σᾶς συμβουλεύω νὰ κάμετε γρήγορα σχολεῖο. Ἐκεῖ γυμνάζεται ὁ ἄνθρωπος καί μανθάνει τί εἶναι Θεός, τί εἶναι ἅγιος, τί ἄγγελοι, τί δαίμονες, τί κακία, τί ἀρετὴ. Τό σχολεῖο φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους. Ἀνοίγει τὰ μάτια τῶν Χριστιανῶν, διὰ νὰ ἡμποροῦν νὰ διαβάζουν τό Ἱερό Εὐαγγέλιο καί νὰ μανθάνουν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλο ἀπελέκητο. Δέν βλέπετε ὅτι μέ τὴν ἀγραμματοσύνη ἀγρίεψε τό Γένος μας καί ἐγίναμε ὡσάν θηρία;».

Θέλει, λοιπόν, ὁ Πατροκοσμᾶς τὰ σχολεῖα, ὡς περισσότερο ἀναγκαῖα ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο. Θέλει τὰ σχολεῖα θερμοκήπια ἀρετῆς καί χριστιανικῆς ζωῆς. Λέγει ξεκάθαρα: «Τὰ σχολεῖα τὰ φτιάχνω, διότι ἀνοίγουν τίς ἐκκλησίες καί ἀνοίγουν τὰ μοναστήρια». Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι γεμίζουν οἱ ἐκκλησίες καί τὰ μοναστήρια, ὄχι ἀπὸ χριστιανούς «τουρίστες», ἀλλὰ ἀπὸ χριστιανούς πού ξέρουν γιὰτί πηγαίνουν στίς ἐκκλησίες καί στὰ μοναστήρια· ἀπὸ χριστιανούς πού γνωρίζουν νὰ βάζουν στόν μῦλο τοῦ νοῦ τους τό

καθαρό σιτάρι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί τῆς προσευχῆς, καί μέ αὐτά ἀρχίζουν καί τελειώνουν τήν ἡμέρα τους. Ὄταν αὐτά δέν ἀλέσει ὁ μῦλος τοῦ νοῦ, τότε ἀναγκαστικά ἀλέθει κάθε τί ἐφάμαρτο, ἀλέθει πνευματική κοπρία καί δυσωδία, ἀχρηστεύεται καί γίνεται δοχεῖο κάθε ἀκαθάρτου καί βδελυροῦ νοήματος.

Εἶναι ἀξιωματικόν ὅτι στό Λοῦρο Πρέβεζας, μετά ἀπό κήρυγμά του καί ἀπό παρακίνησή του γιά τό κτίσιμο σχολείου, Τούρκοι ἀξιωματοῦχοι τῆς περιοχῆς προσφέρουν χρήματα, γιά νά κτιστεῖ ἑλληνικό σχολεῖο. Αὐτό δείχνει τί εἶναι γιά Ἕλληνες καί Τούρκους ὁ Πατροκοσμᾶς. Ὁ ἴδιος, σύμφωνα μέ τόν βιογράφο του, ἰδρύει συνολικά 1100 Κατώτερα καί 210 Ἀνώτερα σχολεῖα.

Ἐκτός ἀπό Ἰσαπόστολος καί Ἐθναπόστολος, ὁ Ἅγιος εἶναι καί Θαυματουργός καί Προφήτης. Σημεῖα καί τέρατα συνοδεύουν τίς Διδαχές του, πού γιγαντώνουν μέσα στίς ψυχές τῶν χριστιανῶν τήν πίστη πώς ἡ θρησκεία τους εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή καί ζωντανή θρησκεία. Καί οἱ προφητεῖες του, πολλές καί καταπληκτικές, ἄλλες ἐκπληρώθηκαν μέχρι στιγμῆς κατά γράμμα, ἐνῶ ἄλλες ἀναμένουν τήν ἐκπλήρωσή τους, στόν κατάλληλο χρόνο καί καιρό.

Ἰδιαιτέρως οἱ προφητεῖες του γιά τό «ποθούμενο», ὅπως λέγει συνθηματικά, τή λευτεριά τῆς πατρίδος δηλαδή, πού ὁ Ἅγιος τή βλέπει νά ἔρχεται μέ τά προφητικά του μάτια, αὐτές οἱ προφητεῖες συνεγείρουν καί συγκλονίζουν τό Πανελλήνιο· σταλάζουν στίς πικραμένες καί ἀποθαρρυσμένες ἀπό τά βάσανα τῆς σκλαβιάς ἑλληνικές ψυχές τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα· τόν καθιστοῦν Ἄγγελο τῆς λευτεριάς, τόν σπουδαιότερο Πρόδρομο τῆς ἐθνικῆς μας παλιγενεσίας. Ὁ θρύλος του, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλου ἠρωϊκοῦ καί ἁγίου ἀναστήματος τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας, παραμένει χαραγμένος βαθειά στίς ψυχές τῶν χριστιανῶν μέχρι τίς μέρες μας. Χαρακτηριστικός εἶναι ὁ λόγος ἑνός ἑκατοντάχρονου γέροντα, τροφίμου τοῦ Γηροκομείου Ἰωαννίνων στίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰῶνα. Τόν ρωτοῦν τί χαραχτήκε βαθύτερα στήν ψυχή του, ἀπό ὅσα εἶδε καί ἔζησε στήν πολύπειρη καί μακρόχρονη ζωή του· καί ἐκεῖνος ἀπαντᾷ: «ὅταν μικρός ἄκουσα τή διδαχή του πατρο-Κοσμᾶ καί φίλησα τό χέρι του».

Καί ἕνα ἀκόμη μεγάλο πνευματικό χαρακτηριστικό τῆς ὀσιακῆς καί ἀποστολικῆς αὐτῆς μορφῆς: Ἱερομάρτυς! Ὅπως συνέβη καί μέ τούς Ἀποστόλους, ἔλαβε καί ὁ Ἅγιός μας τόν καλλίνικο στέφανο τοῦ μαρτυρίου, ὡς ἐπισφράγισμα τῆς ὀλοψυχῆς ἀφοσίωσής του στόν Χριστό, ὡς ἐπιστέγασμα ὅλου τοῦ ἱεραποστολικοῦ του ἔργου. Ἄς ἀκούσουμε τόν πρῶτο βιογράφο του νά μᾶς διηγεῖται τό ἔνδοξο μαρτύριό του:

«Κήρυττε ὁ φλογερός καλόγερος, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κούρτ πασᾶ τόν πλησίασαν. Τά πλήθη σάστισαν καί ἀποτραβήχτηκαν. Ἀλλά ὁ Κοσμᾶς

ἀτάραχος καί γαλήνιος, σάν νά πήγαινε σέ χαρά καί ξεφάντωση, ἀκολούθησε τούς δημίους του. Εἶχε καταλάβει τή σημασία τῆς συλλήψεως καί δόξασε τόν Θεό, γιατί τόν ἀξίωσε νά χύσει τό αἷμα του, σάν μάρτυρας τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως τόσες φορές εἶχεν εὐχηθεῖ. Τόν ἔκλεισαν στό δεσμωτήριο καί πέρασε ὅλη τή νύχτα ψάλλοντας χαρούμενα τροπάρια καί ὑμνωδίες, χωρίς νά δείξει κανένα σημεῖον λύπης. Τήν αὐγή τόν πῆραν λέγοντας ὅτι θά τόν ὀδηγήσουν στόν Κούρτ πασᾱ. Ἀλλά στόν δρόμο σταμάτησαν στή θέση Μπουγιαλή κοντά στόν Ἄψο ποταμό καί ἐκεῖ τόν πρόσταξαν νά ἐτοιμαστεῖ. Γονάτισε καί εὐχήθηκε στόν Θεό, ὅτι διά τήν ἀγάπην Του θυσιάζεται. Ὑστερα σηκώθηκε καί εὐλόγησε τά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα. Οἱ δήμοι τόν ἐκάθισαν κοντά εἰς ἓνα δένδρον καί ἠθέλησαν νά τοῦ δέσουν τά χέρια, ἀλλά ἐκεῖνος δέν τούς ἄφησε λέγοντάς τους ὅτι δέν ἀντιστέκεται. Ἐπειτα ἀκούμβησε τήν ἱεράν του κεφαλήν εἰς τό δένδρον καί οὕτω τόν ἔδεσαν ἀπό τόν λαιμόν μέ ἓνα σχοινί καί εὐθύς μόνον πού τό ἔσφιξαν, ἐπέταξε τό θεῖον του πνεῦμα εἰς τά οὐράνια, ὄντας εἰς ἡλικίαν ἐξήντα πέντε χρόνων. Τό δέ τίμιον αὐτοῦ λείψανον γυμνώσαντες οἱ δήμοι τό ἔσυραν καί τό ἔρριψαν εἰς τόν ποταμόν μέ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τόν λαιμόν. Τήν νύχτα ἓνας εὐσεβῆς ἐμβαίνοντας εἰς ἓνα μονόξυλον καί κάνοντας τόν σταυρόν του, ἐπῆγε διά νά ἐρευνήσει καί παρευθὺς βλέπει τό λείψανον ὅπου ἔπλεε ἐπάνω εἰς τό νερόν. Ὅθεν τρέχει καί ἀγκαλιάζει καί τό ἐβγάζει ἀπό τόν ποταμόν καί ἐνδύσας αὐτό μέ τό ράσον του τό ἔφερεν εἰς τήν ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου καί τό ἐνταφίασεν ἐν τῷ νάρθηκι τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ χωρίῳ Κολικόντασι.

Τόν ἐσκότωσαν τό 1779, Ἀυγούστου 24, ἡμέρα Σάββατον».

Αὐτός εἶναι, ἀδελφοί μου, ὁ μέγας Ἅγιός μας. «Ἁγιάνθρωπο» καί «ἀγιοδάσκαλο» τόν φώναζαν. Ἰσαπόστολος, Ἐθναπόστολος, Θαυματουργός, Προφήτης, Ἱερομάρτυς. Ἀναγεννητής καί παρηγορητής τοῦ σκλαβωμένου λαοῦ, διδάχος τοῦ Γένους, κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἔθνους, καύχημα τῆς πατρίδας, κλέος τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, πού ἔχει τή μεγάλη εὐνοια παρά Θεοῦ νά εἶναι ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα του. Καυχᾶται ὁ τόπος μας, καυχόμεστε καί ἐμεῖς γιά τόν συμπατριώτη μας. Ἀλλά τί σημαίνει καύχησις; Ὁ αἰμίνηστος προκάτοχός μας κυρός Θεόκλητος μᾶς λέγει πώς οἱ Ἅγιοι δέν θέλουν ἀπλῶς νά καυχώμεθα, θέλουν νά τούς μιμούμεθα. Καί μίμησις ἐν προκειμένῳ σημαίνει ἱεραποστολή. Τό Γένος μας ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη νέων φλογερῶν ἱεραποστόλων. Θά ἐξέλθουν ἀπό τήν σημερινή Ἑλλάδα καί μάλιστα ἀπό τήν Αἰτωλοακαρνανία νέοι Κοσμάδες; Αὐτό θά ἦταν ἡ μεγαλύτερη τιμή καί δόξα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ!

Ἄς ἀγωνιστοῦμε, ἀδελφοί μου, νά φανοῦμε ἀντάξιοι ἑνός τέτοιου συμπατριώτου μας, μιμούμενοι κατά δύναμιν τό ἅγιο παράδειγμά του, τήν ὁσία βιοτή του, τόν ἱεραποστολικό πύρινο ζῆλο του, τήν ἀφοσίωσή του στόν Χριστό, τήν ἀγάπη του γιά τήν πατρίδα. Καί ἄς προσπαθήσουμε νά

τηρήσουμε τις διδαχές του, πού πάντα θά δίνουν κατευθυντήριες γραμμές στην πορεία μας ως χριστιανῶν, κι ἄς ἔχουν περάσει πάνω ἀπό διακόσια χρόνια ἀπό τή μαρτυρική του τελείωση.

Μέ τόν δικό του λόγο θά κλείσουμε, πού εἶναι μιά εὐχή του πρὸς ὅλους μας:

«Δέν εἶμαι ἄξιος, ἀδελφοί μου, νά σᾶς διδάσκω καί νά σᾶς συμβουλεύω, πλὴν ἀποτολμῶ καί παρακαλῶ τόν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν καί Θεόν νά στείλει οὐρανόθεν τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν του, νά εὐλογήσει καί αὐτήν τήν χώραν καί ὅλα τά χωρία τῶν χριστιανῶν, νά εὐλογήσει τά σπίτια σας καί τά πράγματά σας καί τά ἔργα τῶν χειρῶν σας. Καί πρῶτον, ἀδελφοί μου, ἄμποτε νά εὐσπλαγχνιστεῖ ὁ Κύριος, νά συγχωρήσει τά ἁμαρτήματά σας καί νά σᾶς ἀξιώσει νά περάσετε ἐδῶ καλά, εἰρηνικά, ἠγαπημένα καί εἰς αὐτήν τήν ματαιίαν ζωήν, καί μετὰ ταῦτα νά πηγαίσετε εἰς τόν παράδεισον, εἰς τήν πατρίδα μας τήν ἀληθινήν, νά χαίρεσθε καί νά εὐφραίνεσθε, νά δοξάζετε, νά προσκυνεῖτε Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον». Ἀμήν.

PAGE

PAGE - 1 -